

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
núm. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
—
FORA DE BARCELONA
cada trimestre
ESPAÑA, 8 rals.
CUBA Y PUERTORICO, 16.
ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LA MONA.

Som al dilluns à la tarda.

—Volen fer lo favor d' acompañarme fins al carrer d' Escudillers, al peu dels balcons de la redacció de la *Gaceta de Catalunya*?

Mirin: un grup que s' estreny y tot de un plegat s' aixampla perque 'ls de las primeras filas apretan á corre: la paraula «es un borratxo» que brota de casi tots los llabis, dona l' explicació del misteri. Al mitj dos municipals ab la cresta á terra, tractan d' aguantar á un marinier de barba de regalessia mastegada, alt com un gegant y ab uns brassos com dugas porras....

—Es un criminal?

No: de cap manera: es un infelis que ha vingut á Espanya y sense estudiar gramàtica, s' ha tractat massa intimament ab lo vi y no l' ha pogut entendre.

Pero no hi ha que negarlo. Ab las trompadas que reparteix demostra qu' es un home de forsa, y que pot mol bén arrosgar la viga.

*

Quina batussa!

Com un tigre quan estira la grapa, de una manotada á l' espalda del municipal l' hi estripa l' hombrera. Es un homé plé d' esperit.

Per últim aquell Sanson cau á terra, y mentres un dels filistéus municipals procura subjectarlo, un altre arregla un cordill y l' hi liiga las mans al darrera.

Pero l' vi fa una mica de moviment, y l' heroe al bellugarse tira al municipal per terra, com si fos un soldat de plom.

Aquet s' aixeca recordantse del honor del cuerpo, y agafant un altre cordill, anava á passarli pèl coll, y no se si l' hauria penjat á un fanal ó als balcons de la redacció de la *Gaceta*, quan tot lo públich, á una vèu va cridar:

—Fuera!

*

Per últim: quatre municipals y un carabiner se l' ván endur á pes de brassos, no sense que l' borratxo fés moltes eseses en l' espay, a copia de estrabadas.

—Qu' es això? vā preguntar un pare capellá que arribava en aquell moment.

—Res, vā respondrelí un fadri manyá, es un estranger, que com que á la sèva terra ván mès adelantats que nosaltres, sis dies avants de Pasqua, ja té la mona.

*

Y are jo, com que m' agrada evitar certas escenes que desdibuhen de una ciutat culta, y no desitjo veure borratxos lligats com un pollastre revolcantse per terra ni municipals ab la levita esqueixada y l' barret fora de puest, 'm permetré una recomenació.

De primer, seria de desitjar que may mès un borratxo s'os tractat de una manera tant brutal.

—Oh! 'm fá riure vosté, ja sento que m' diu algun dependent del municipi. —Y si ell s' hi fá á cops de puny?

—Es menester convénsel.

—Si, pot anar á convense á un home que s' ha begut l' enteniment.

—¿Qué? ¿No saben la manera? Es lo mès sensill. L' home que té prou forsa per estarse dret, y com lo marinier que 'ls hi descriu, fers'hi á cops de puny, es senyal de qu' está no mès que mitj borratxo. —Volen subjectarlo, sense necesitat de violencias? Donchs l' accompanyan á una taberna, y l' acaben d' emborratxar. Lo que no 's logra ab la forsa 's logra ab la manya. La qüestió es que la mona siga cumplida.

**

—La mona!

Quàntas criatures, menos adelantadas que l' marinier, no estarán pensant desd' are ab la mona de demà passat.

—Y quànts xitxarellos que no son criatures; pero que la fán sense donars'e n' compte, no pensarán ab la mona tot l' any!

La mona es la nena dels seus pensaments, jove, guapa, fresca que ab la sèvas monadas los té robat lo seny.

—Lo que son las cosas!

A una nena la farán contenta si l' hi diuhen: —Vosté es molt mona!

En cambi, dirigeixinse á un jove presumit y diguin-hi. —Vosté es un mico! Y ho pendrá á per un insult.

**

Lo paper de padri, que digan lo que vulgan, es un paper simpàtic.

Lo padri vá aguantarnos en la pila batismal, quan lo capellá vá remullarnos, com per demostrar que al venir á n' aquet mon, estém destinats á rebre molts xubascos.

Lo padri vá posarnos un nom, que ja ningú mès podrà treurencse'l.

Lo padri es un segon pare, sino que no renya ni pega plantofadas: es un pare no mès que per las satisfaccions.

Y l' padri, en una paraula, vē obligat á regalar-nos la mona, afiginthi cada any un ou mès.

Desgraciadament no tots los padrins cumplen la seva obligació: alguns obran per descuit y molts altres per desprecí.

Així, per exemple, l' poble de Barcelona té un padri, l' Ajuntament. Jo no desitjo á ningú un padri semblant. Per ell no hi ha devers no hi ha consideració, no hi ha carinyo, no hi ha Pascua siquiera. Per ell tot l' any es lo mateix, y es inútil que l' hi demanin la mona.

L' Ajuntament té invariablement la mateixa costum: l' hi demanem la mona y 'ns dona un mico darrera del altre.

P. del O.

DOS MATRIMONIS.

—Ola Enrich.

—Joanet!... —Hont te ficas? Faya al menos tres anys que no t' havia vist.

—Estich treballant; lo despaiq me vā mol bē, y ami-

go! tú ja 'u sabs, jo no conto res més que ab los mèus esforços...

—Si; pero treballas massa: un jove com tú... solter...

—Solter precisament...

—Qué ja has dat lo cop?

—No; pero l' dono aviat. D' aquí un mes me caso...

—Bravo, home, entrarem al gremi tot dos plegats....

—Tú també?...

—Y donchs!...

—Y quién es ella?...

—La Tula de Castellort: una senyoreta de la nobleza: guapa com un àngel: vesteix ab una distinció, que 's pot dir qu' ella marca l' bon gust á Barcelona: al fi, educada al millor colègi de França... —Y la tèva?

—Una bona xicota: ni es rica, ni es guapa: 's diu Maria: escriu correctament, y ha rebut l' educació á casa sèva... En fi, noy: una dona modesta.

—Es possible que no hajas tingut altres aspiracions? Un jove com tú, de mérit y de porvenir... com no has aprofitat la circumstancia de haverhi tantas donas ricas y guapas que l' haurian rebut...

—Son opinions, amich Enrich. Precisament tú dius que tinch un porvenir.... Si l' tinch, de mi ha de dependir, no l' vull d' ella...

—Pero al menos no haurias de treballar...

—Llavors pitjor per mi que no sabria buscarme'l.

—Ja veuras, Joanet: jo crech que l' matrimoni es una crèu, es un sacrifici: y crèu per crèu mès val que siga d' or y diamants que no de fusta y pesada.

—Es que si jo cregués com tú que l' matrimoni es una crèu, ni d' or ni de fusta, jo l' acceptaria.

—Sempre aquestas ideas extremadas... [Ay noy! Tú ets de un altre mon. O mès bén dit: aquest mon es indign de tú.

—Mal concepte 'n formas, Enrich: lo mon no es dolent. Lo mon es un eco, y 't respondrà sempre segons las paraules que l' hi dirigeixis. Tingas la conciencia tranquila y l' cor satisfet, y no veurás mès que satisfaccions y tranquilitat al tèu alrededor.

—No, noy: sigas rich y poderós... y riute de tot.

—De tot, menos de tú mateix.

—Y hasta de mi mateix vull riure'm. Ande yo caliente deya l' poeta. Aquesta es la mèva filosofia.

Aquesta conversa tenian al mitj de la Rambla dos joves de uns 25 anys, antichs companys de colègi.

Com compendràn, l' Enrich es un *dandy*: guapo, elegant, despreocupat. En Joanet vesteix més serio y pensa les coses ab mès formalitat.

*

Un any després en Joanet passava pèl mateix puesto del bras de una senyora, vestida ab senzilles. No era guapa; pero era simpàtica. En los seus llabis hi floría la satisfacció. En la sèva cara se hi reflexava una resplandor suau y apacible. Eran los vesillums de la lluna de mel que durava encare.

Pèl siti dels carrajetes hi passava una carratella descuberta tirada per dos brioses caballs inglesos.

En la testera hi havia una hermosa dama vestida ab tots los refinaments del luxo. Al seu costat un jove, conversant ab ella, agradablement entretingut. En l' assiento oposat l' Enrich badallant.

En Joanet conegué á l' Enrich y al jove: aquest era un cosí de la senyora.

Quatre anys després, l' Enrich, flach, groch; amohinat trobava á n' en Joanet:

—Has estat malalt, Enrich? l' hi preguntava aquest.

—Pitjor. Vaig vendrem la llibertat de solter y la tranquilitat de la existència, á una dona que no val una pipada de tabaco. Y tú estás bò...

—A mi 'm vá perfectament. Tot marxa: la mèva Maria està ja á la tercera criatura.

L' Enrich vá exhalar un fondo sospir y exclamá:

—A tú, ja t' ho puch dir: ets un bon amich: donchs mira, noy, la mèva Tula, està ja al tercer querido.

F. NAT.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Res de nou, mès que alguns concerts, entre ells lo que vá donar-se al *Ateneo barcelonés* que vá ser notabilissim y 's repetirà demá dispare.

Los teatros, deixant apart Novedats y l' Espanyol, aquell ab las sarsuelas, y aquest veientse obligat á tornar dinres cada vegada que posa 'l drama el *Registro de la policia*, estarian tots tancats á no funcionar el de Romea.

En aquest s' hi ha estrenat lo drama de 'n Pitarra *«Lo som del rey»*.

Permitirán que no adelantem 'l meu judici, porque no n' hi vist mès que una representació.

Ho deixarem, si no 'ls apar mal, pèl número que vé.

N. N. N.

TIPOS DE CAFÉ

Entra un jove tot mudat,
Qu' està fumantse un habano:
Un tipo d' aquells que 'n diuen
Mosquits ó tipos bufados,
Que sempre entran al café
Ab un ral, (y encare en quartos),
Buscant companys per fé 'l club
Hont ell parla d' adelantos,
De ciencias, experiments y arts,
Pintant la signoya als mansos;
Que per ell los «Jochs Florals»
Cap any no valen dos xavos,
Perque 'l pobre està aburrit
D' emportar'se'n cad' any xascos,
Mentre d' una taula trucan:
—Pam! pam! mosso! du *Un bolado!*

Un vellot al cafè arriba
Arrossegant las sabatas
Tot satisfet ne lleixeix
Lo Brusi que troba en vaga,
Molt content y plé de goig
'S fica má á la butxaca,
Y 's posa als ulls las ularas
Que treu de un estuig de llauna;
Ans de llejir, pren un polvo
Del rapé que 'n diu del frares,
Vèu tirmat Mañé y Flaquer
Y ab un estornut fà salva
Mentre d' una taula trucan:
—Pam! pam!... Mosso! -Xacolata!

A la dreta en una taula
Una mamá està ab la polla,
Y un quidam de prop la filla
Que fà un' hora que enrahonan;
Ell li parla á cau de orella,
Ella se vá tornant roja:
«Hont vols que demá 'ns vejem?»
Diu ell ab vèu tremolosa,
Al sentí ella tal pregunta
Ab las galtas totes rojas,
L' hi respon: «Parla mès baix
Que potser la mamá escolta»
Y llavors ell ab vèu alta
Tot apurantne una copa,
Ne parla del casament
Pera contentá á la sogra,
Mentre d' una taula trucan:
—Pam! pam!... Mosso! dú una bola!

Enrahona un gran senyor
Que segons véus que s' escampans,
Es pretendent d' un destino
(Tant sols pel bò de la patria),
Y 's de son costat murmurant
Que 's vol omplir las butxacas,
Que si vol lo nombrament,
Es sols per treure's la gana;
Ell prou diu á sos companys
Que si l' empleo demana,
Es que vol que Barcelona
Siga una terra de Jauja
Mentre de una taula cridan:
—Moso! Un biffek ab patatas.

EDUARD NOVELL.

PENSAMENTS.

AB ÍNFULAS DE FILOSÓFICHES.

Quan caminem pèl carrer, encare que aném en direcció al portal de Sant Antoni, portem lo pas cap al cementiri.

L' home en aquest mon no sà mès que consumir; després de mort, com no pot consumir res, se consum ell mateix.

En aquesta vida fem com los *caballitos*; voltém, voltém; pero torném sempre al mateix puesto portant á sobre més ó menós carga.

Crech inútil dir lo moltá disgust qu' estém en aquest mon, per quan al neixer ja demostrém ab grans plors lo molt disgustats que hi venim.

La societat es un verdader manicomí; cada socio té les seves manias.

D' aquest mon tothom ne surt cansat; lo rich cansat de no fer res, lo pobre cansat de treballar.

Diuhem que la Caritat es una virtud, donchs jo diu mès; jo crech que la caritat entranya totes las virtuts reunides.

Diuhem també que la Caritat es molt satisfactoria pera qui la fà; pero jo estich ben convensut de que encare ho es molt mès pera qui la reb.

Lo menjar es una necessitat que ab la mort desapareix; lo dormir es un' altra necessitat que ab la mort encare aumenta.

Los poetas s' emprenyan en dir que los raigs del sol son d' or; pero jo crech que mès aviat son de fum d' estampa, porque 'ls que 'ls reben se tornan negres.

Lo teatro es l' escola de las bonas costums; lo ball es l' escola de la coquetería; lo passeig es l' escola de la fanfarria y de la murmuració; la corrida de toros es l' escola de la barbarie y de la porqueria; pera formarse una idea del estat actual de la societat, basta veure lo teatro desert y 'ls altres tres punts plens de gom á gom.

Als lladres la justicia 'ls tanca; jo ho faria al revés, los deixaria lliures, pero ab una senyal imborrable al mitjà de la cara pera que tothom los coneugués.

SIMON DEL ORNI.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Luis XIV de Fransa 's proposava abusar del nostre país, y veient que 'l nostre embajador de cap manera volia deixarse cullir, al últim l' hi digué:

—«Està bò, donchs jo aniré á Madrit.»

L' embajador vá recordarse de aquell rey de Fransa près per Carlos I, y l' hi contestá ab molta vivesa:

—«No hi ha cap inconvenient: també hi estigué á Madrit Francisco I.

Lo mariscal Huxelles tenia ja molts anys y 's mantenía solter.

—¿Cóm es que no 'us caséu? varen preguntarli.

—Francament, vá respondre: perque no trobo cap dona que 'm convinga per espresa, ni cap home que 'm convinga per fill.

Napoleón, al retornar de Bolonia y de la campanya d' Austerlitz, vá rebre á Donon director dels museos que estava desitjós de presentarli medallas acunyadas en honor de aquells successos.

Una de aquestas medallas representava á una cara 'l busto del emperador y á l' altra l' àguila francesa destrossant lo lleopard anglés.

—¿Qué significa aixó? preguntá Napoleon?

—Es l' àguila francesa destruïda al lleopard anglés.

—Adulador! exclamá Napoleon. ¿Cóm vos atreviu á dir que l' àguila francesa destruïda al lleopard d' Inglaterra, sent aixis que no tiro al mar un barco, sense que 'ls inglesos se me 'n apoderin? Fèu fondre questa medalla de seguida y que may mès me 'n ensenyé cap altre de parescuda.

En l' època del despotisme que precedí al establecimiento del sistema constitucional estava prohibit als paisans portar bigoti.

Ventura de la Vega 'n duya, y un superintendent vá preguntarli:

—Es oficial de l' exèrcit, vosté?

—No senyor, contestá 'l poeta.

—Llavors serà oficial de voluntaris realistes.

—Tampoch.

—Y donchs perqué dú bigoti?

—Perque son los únichs bens arrels que posseheixo.

Lo superintendent dirigintse á un dels agutzils que sempre l' accompanyaven, digué:—Porti al Sr. á la barberia y que l' hi afaitin lo bigoti. Y si may tornó á veure 'l ab pèl á la cara anirà á la presó ab totes las seves possessions.

Afeitat Ventura de la Vega, se anava á retirar de la

barbaria, quan lo barber y l' agutzil l' hi preguntaren:

—Com! ¿se 'n vá sense pagar?

—Per supuesto que 'l pagui 'l Sr. Superintendent que ha manat afeitarme.

Y efectivament, lo superintendent vá pagar.

ESQUELLOTS.

A Figueras contractan l' orquesta d' en Pep per tocar á las funcions d' iglesia, y 'ls capellans imposan una condició: la de que siga despaxat lo flautista, per una rahó molt poderosa.

Lo flautista de l' orquesta d' en Pep está casat civilment y tè fills que no han sigut batejats.

Los capellans de Figueras fan bò: de un mànech d' escombra diu que un cop ne van sortir set balas.

Y qui sab lo que 'n sortiria de la flauta de un impi!

Per la província de Alicant hi corren uns jesuitas molt célebres. Volen lograr que 'ls pobles vajan á sentirlos y diuhem:

«Avuy hem rebut dos parts telegràfichs, un del Cel y un del Infern. En lo del Cel nos diuhem que ja estan esperant á tots los que vindrán á sentirnos. En lo del Infern nos asseguran que 'ls que no vingan hi aniran sens falta.»

Quina tristesa fà veure als jesuitas corrent pèl mon com los marxants, y tractant d' endossar los seus gèneros al consumidor per medi de l' engany y la mentida!

Aquests dies los periódichs han parlat de una criatura dels Estats Units que s' està petrificant de viu en viu.

Vaya una estranyesa! Aquest fenòmeno aquí á Espanya 's veu tots los días.

Figürinse el director de un periódich que á pesar de que escriu ab la llei á la mà, tot de un plegat reb un ofici de la fiscalia, dihentli que ha sigut denunciat.

Aquí tenen un director de periódich que 's queda de pedra.

A Suecia han introdubit una nova contribució als que tenen creus y condecoracions.

Vels' hi aqui una manera de saldar lo pressupuestó: faltan diners: se reparteixen creus y se surt del pa.

Aixis resulta que 'ls condecorats portan la creu d' gas vegadas.

El *Correo catalán* publica á cada número la historia del sant del dia. Pero en honor de la veritat dech dirlos que no sembla sino que 'l periódich neo vulga portar en ridícul.

Dilluns passat vá tocarli 'l torn á Sant Ambrós de Sena. En ella s' hi lleix lo següent pàrrafo:

«Habiendo nacido feo como un etiope, se volvió hermoso al haber recibido el bautismo.»

Lo mateix vá passar á Reus ab lo fill de un gitano. Avants de batejarlo tenia la pell de color de castanya; y després de batejat vá tornarse blanch com un floc de cotó fluix.

Y es que las aigües del baptismé no sols l' hi van rentar l' ànima de pecat original, sino que l' hi van rentar la cara, que la duya molt bruta.

Per ordre del Ajuntament s' ha tret la farola que hi havia á la plassa dels Encants.

Confessin que com l' Ajuntament de Barcelona no n' hi há cap mes.

Tota la séua gracia consisteix en fer farols y treure farolas.

Un pàrrafo de un predicador jesuita de Manresa:

«Estich molt content de vosaltres, fills de Manresa, porque parlau en català, cosa que per cert no fan los castellans.»

Això 'm recorda l' ditxo de aquell carreter que en temps de las galeras havia anat á Madritá fer un viatje.

—¿Qu' es lo que t' ha agratit mes de Madrit? l' hi preguntavan.

—Lo que m' ha agratit mès!... Vatua 'l mon dolent: una de las cosas qu' encare no me l' esplico, es veure que hasta las criatures saben parlar castellà!

Lo bisbe aquest any no volia que 'l diumenje de Rams se cridés en las iglesias.

Pero la canelleta no está per bisbes ni per contemplacions y per tot arréu no se sentia mes que una vén.

«Obriu, obriu, obriu que volem entrar lo gall, lo gall, lo gall de la Passió

tanquèu, tanquèu, tanquèu que ja som á dins.»

No hi ha remey: los cabridets del remat del Sr. Bisbe, serán sempre molt ajogassats.

Las professons ván degenerant.
Varen veure la de diumenje, y hem de dir la veritat: ván feros llàstima contemplar tant poca gent, tant poca devoció y tanta miseria.

Son espectacles que ja han passat de moda.

Ara hi está la música. **

Per exemple 'l mateix diumenje al demati van anunciar que la música d' inginyers tocaria la *Galia* de Gounod en l' iglesia de Sant Agustí.

A l' hora anunciada hi havia à l' iglesia un plè, de manera que si allá s' estilés hauria hagut de sortir aquell ròtol que posan als teatros que diu: «Quedan despachadas todas las entradas y localidades.»

Donchs bé: la música no va compareixre, y al sortir lo capellà per dir la missa; l' n' voleu veure de gent anantse 'n cap al carrer!...

—Ay Déu meu! deya un neo. A quins temps hém arribat! La gent es mes devota de la música de inginyers que dels capellans! ..

Aquest dia à l' ensanxe ván desapareixer una paret de més de 200 pams de llarg, emportançen' los lladres tots los materials.

Jo fins tinc por de que un dia al retirarme à la nit no trobare la casa, perque 'ls lladres se l' haurán enduta.

Lo dia 30 del corrent comensan las operacions d' entrada en caixa dels quintos corresponents al actual reemplàs.

Entran en caixa! Vaya una paraula.

Una vegada un quinto ván morirse de sentiment; y aquest si que pot dirse que ván entrar en caixa.

Los casaments de nit están prohibits pèl bisbe.

Y no obstant dias endarera ván celebrarse'n un en una parroquia de Barcelona.

Y lo mès bonich del cas es que 'l rector ván fer los ulls grossos porque ván regalarli 12 duros.

Ja 'u uehen, las prohibicions del bisbe son molt productivas.

Després de contemplar la professió de San Jaume à casa de uns amichs un pare y un fill, nen de cinch anys, la senyora l' hi pregunta à 'n aquest:

—Noy ¿qué vols ser quan serás gran?

Resposta del noy:

—Cucurulla!

—Perquè?

—Perque no mès treballan un cop l' any.

EPÍGRAMAS.

—A mi 'm surten dos ulls mès.
—No 'l crech pas, Senyor Ripoll.

—Donchs creguim, que bén cert es,
que 'm surten dos ulls de poll

F. LL. Y B.

Lo gandul Joseph Carreras,
músich de poca valia,
vol passar tot lo sant dia
tocant compassos d' espera.

A. F.

Al preguntar de que feya
al fill gran de 'n Pep Carné,
ván respondre'm:—Soch banqué,
y cap mentida no deya
perque sà banchs de fusté.

M. F.

QUÈNTOS.

Una familia tracta de donar una reunio.

La senyora repassa la llista dels cenvidats que ha fet lo seu marit y exclama:

—Pero Tomás ¿que no veus que tot son homes?

—Ja ho he fet expresament contesta 'l marit.

—¿Y aixó?

—¿Que no has calculat que tenim una filla per casar? A veure si convitant à forsa homes y sense competència logrem casarla ab un ó altre.

Una criada molt bestia festeja ab un guardia-civil.
—Vamos noya, que siga l' enhorabona, l' hi diu la mestressa. A veure al últim si 't civilisarás.

Feyan l' ópera *Frà Diàvolo* y un al veure l' anunci, deya:

—Déu ser alló del refran: «Tip de carn lo diable, vâ ferse frare.»

—No, cà, vâ respondreli un erudit: *Frà Diàvolo* era un bandido italià, que després de haverlo executat la justicia de Nàpols, l' estan encare executant totas las companyias d' ópera d' Europa.

Un jove després de enterrar à la sèva sogra comensa à rebre comples del enterro.

—Vingan comptes, diu: aquests en lo meu concepte son los diners mès bén empleats.

Tothom sab que aquest nou gènero d' escriure novelas que ha introduhit M. Zola en la literatura francesa, consisteix en acumular las escenes mès vulgars, escribindolas en lo llenguatge mès ordinari.

Y aquest gènero ha fet escola, perque 'l públich, sorpres per la novetat, no deixa de comprar los llibres que ván publicantse com l' *Assommoir*, *Nana* y altres.

—No sé lo que 'm passa, diu que deya un escriptor realista: tinc las ideas, y no 'm voleu sortir.

Resposta de un enemich del gènero.

—Aixó ray: púrga't.

—Un amich meu, deya un aficionat à contar cosas estranyas, vâ disparar un tiro aplicantse la pistola al cap.

—¿Y se 'l vâ destrossar?

—No, no 's vâ fer res: era una pistola de sistema antich y 's vâ descuidar de posarhi 'l pistó.

A un jugador empedernit l' hi havian guanyat cinch cents duros y 's fregava la mans ab alegria.

—Sembla impossible, l' hi deya un amich, que després de perdre 'ls diners de aquest modo encare tingas humor.

Lo jugador vâ respondreli à cau d' orella y ab véu molt baixa:

—No digas res à ningú: 'ls hi he endosat una dobleta de cinch duros falsa.

Parlavan de que acababa de morirse una viuda molt rica, molt vella y molt ridicula.

—¡Quina llàstima! exclamava un jove.

—¿Per qué?

—Perque si arrivo à preveure'u una semana endarrera m' hi casava.

—Mira, deya un sastre que estava molt mal, dirigintse à la sèva dona. Si 'm moro casat ab lo fadri major: ja sabs que coneix la sèva obligació y que portará molt bè l' establiment.

—Ja pots morir descansat: sempre havia pensat fer-ho aixís.

Un quinto antich:

Una avia contava à la sèva neta una rondalla en la qual se parlava de una manada de llops que s' havian menjat dos frares.

La neta ab tota ignorència va exclamar:

—¡Ay pobres bestias! Lo que es tenir cassussa.

Un aguatzil havia anat à embargar à un pagès de un génit molt tremendo, y al tornar, los seus amichs, que estaven ab ànsia, ván preguntarli:

—¿Qué tal? ¿Com t' ha rebut?

—Perfectament: fins volia ferme menjar de totas las pasades.

—¿Es possible?

—Si: volia ferme menjar per dos gossos de presa que ha deslligat encare no m' ha vist la sombra.

A un pobre que demana caritat una senyora l' hi dona dos quartos, dihentli que n' hi torni un.

Lo pobre butxaqueja una estona, y exclama:

—¿Volsti jugar que al canviar la roba m' hi deixat lo porta monedas als altres pantalons?

Un tipo molt vanitós que vivia al carrer del Conde del Asalto, conegit també ab lo nom de Nou de la Rambla, al anàrse'n à fer un viatje al extranger vâ ferse fer unas targetas en la següent forma:

J. GARCIA JIMENEZ.

CONDE DEL ASALTO.

—6—

Nueva de la Rambla 90-1.

Y á tot arréu se feya passar per Conde!

De una caricatura francesa:

Una dona de mon à un jove:—¿Cóm diuhéu que 's diu lo vostre amich?

—Adhemar.

—Adhemar: jo no hi tingut cap amant de aquest nom. Presentéume 'l.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Una noya que n' es tot y per cert bastant pitera ha dat lo dos à un xicot que té fama de tronera, fenthi oposició molt seria son primera quarta tres perque diu que gran miseria patiria si 's casés.

PAU SALA.

II.

Ha demandat lo *hu dos tres* la prima de la Ramona qu' es noya molt *hu segona* y *terça dos*, ademés.

FRA DIÀVOLO.

MUDANSA.

A una noya molt total perque sempre 'm deya tot una total v. ig comprarlí y are ni 'm mira tant sols.

PARDALET.

ENDEVINALLA.

A las tabernas m' agafan en los colmados me fan y 't diré si vols mès senyas que sovint me veus saltant.

T. SUSPEZOJ.

CONVERSA.

—Quim? qué fa de ceré 'l teu jermá?
—No; perque ho dius?
—Per res; m' ho pensaba.
—Te 'l catell massa net.
—Donchs de que fa?
—Ja ho hem dit.

L' ONCLE DEL TIGRE.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

123456—Un nom d' home.
45321—De lo que vihuen molts.
4631—Una planta.
121—Un nom de dona.
316—Un joch.
45—Una nota.

BONAVENTURA MALASORT.

TRENCA-CLOSCAS.

Lledó, Fossà, Aglà, Avella, Tarascó, Avinyo, Lancaster y Únió.

Posar aquets noms en columna de modo que las primeras lletras donguin un poble de Catalunya.

SABONACH.

GEROGLIFICH.

LOCO
R. D. L.
A Carmeta : 1
3 : 5 :: 4 : x in
:: P R E E I
Ble.

ENEOS PRIAM.

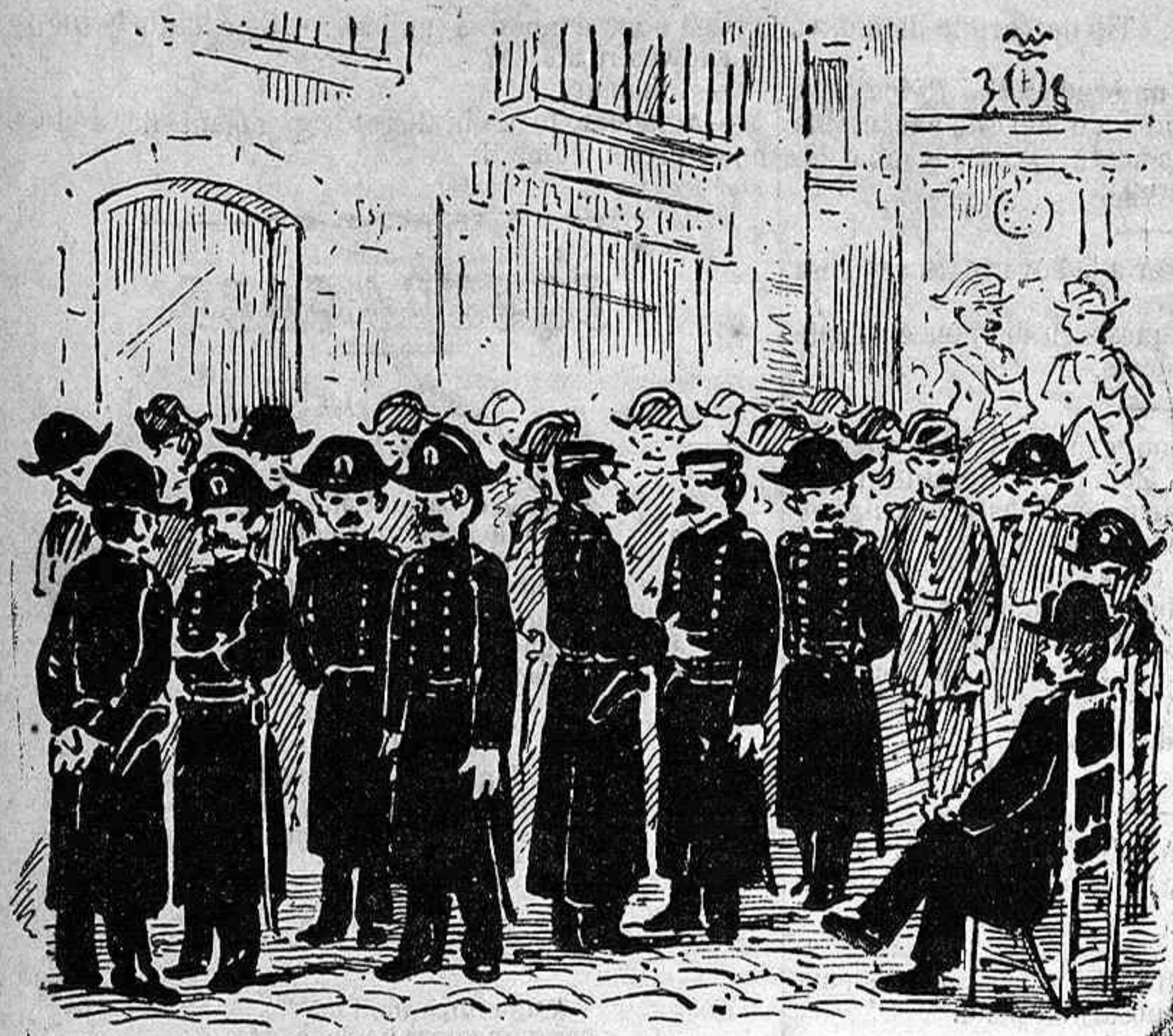
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—*O-be-di-ent.*
2. IDEM 2.—*Cen-te-llas.*
3. ENDAVINALLA.—*Frare.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Campana de Gracia.*
5. CONVERSA.—*Tuyas.*
6. PROBLEMA ARITMÉTICH.—39,426.
7. ANAGRAMA.—*Gabá-Bagá.*
8. GEROGLIFICH.—*Entre sastres hi ha desastres.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

Qüestió de moda.-LOS EXTREMS.

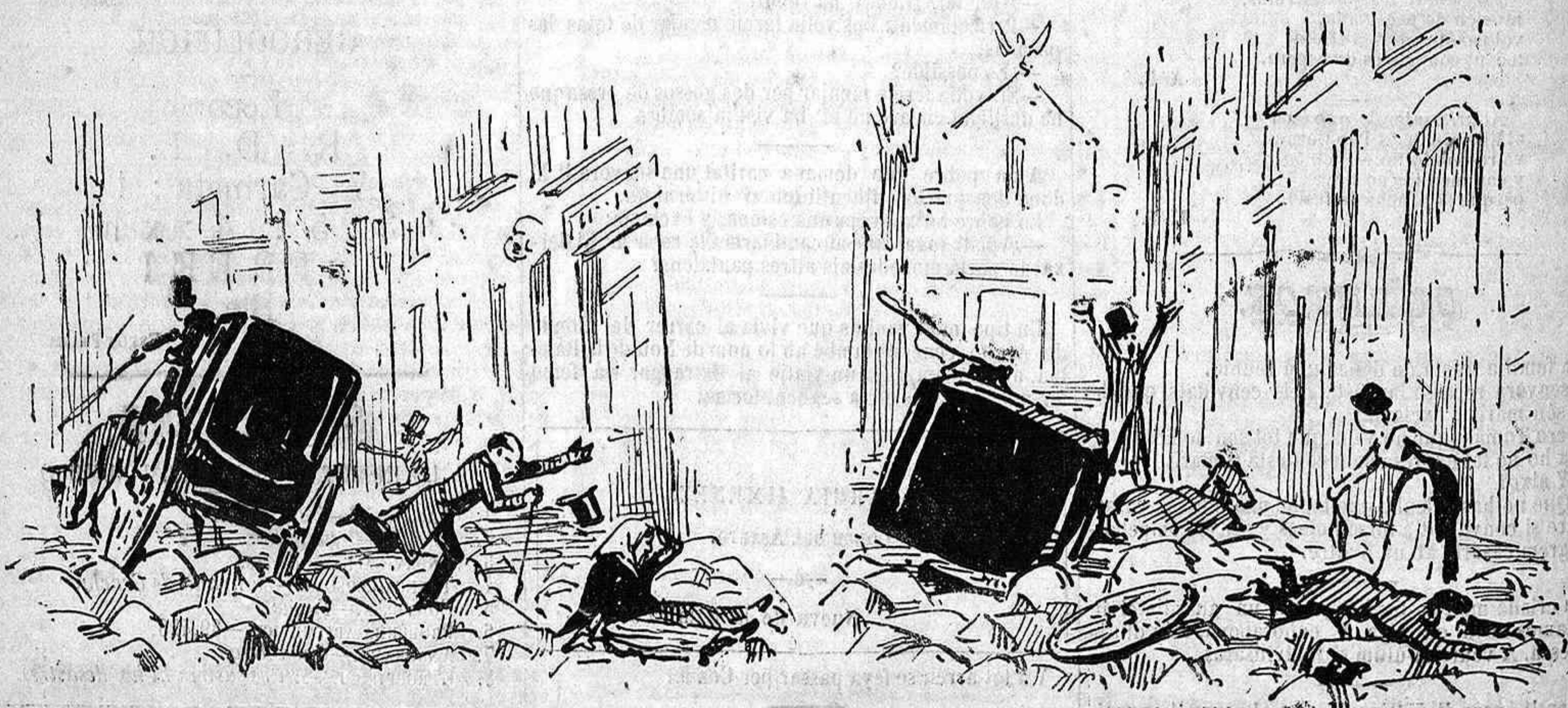
L' extrem de la vigilància.

L' extrem del ordre.

L' extrem de la competència.

Avants de arreglarse.

Després de arreglats.